

‘Ik wil die bollen er zo mooi

De familie Jimmink zit al generaties in het loonwerk, Martien Jimmink (53) heeft in zijn leven weinig anders gekend. Eigenlijk wilde hij iets heel anders gaan doen, maar soms kruipt het bloed toch... Het einde van het liedje is dat hij alweer heel wat jaren als loonwerker zijn brood verdient, gespecialiseerd in het planten en rooien van tulpen in netten. En daar geniet hij elk seizoen volop op van. ‘Ik ben besmet met het bollenvirus.’

Tekst: Monique Ooms
Foto's: René Faas

Martien Jimmink weet als geen ander wat het is om een loonbedrijf te runnen. Al van jongs af aan hielp hij zijn ouders die een loonbedrijf hadden aan de Ansoviskade in het Noord-Hollandse Kolhorn. Aanvankelijk nam hij het bedrijf over, samen met zijn broer Gerard, maar uiteindelijk besloot Martien toch een ander pad in te slaan. “Mijn broer is alleen doorgesgaan met Jimmink Kolhorn, ik werd bedrijfsleider bij de Werktuigenvereniging in Anna Paulowna, een coöperatief loonbedrijf voor agrariërs in de Anna Paulownapolder.” In die periode is hij naar eigen zeggen ‘besmet geraakt met het bollenvirus’. “Het telen van bollen in netten was in opkomst en ik zag daar wel toekomst in. Binnen de coöperatie bleek ik de enige te zijn, niemand durfde het aan, ze vonden het te risicovol omdat er nog zo weinig over bekend was en ‘bollenkwekers zijn zo precies’. Dat vond ik zo jammer, want het leek mij geweldig mooi werk. Ik nam eigenlijk nooit vakantie, maar besloot een paar weken vrij te nemen om het zelf te gaan doen.”

UITDOKTEREN

Dat bleek nog een behoorlijke uitdaging. “Als je het nog nooit gedaan hebt, is bollen rooien in

netten nog best wel een kunstje. Dat was zeker in die ontwikkelperiode het geval. Reed je te hard, trok je het net stuk, ging je te zacht, kwam het net niet boven. Uiteindelijk had ik de slag te pakken en ik begon het steeds mooier te vinden. In drie weken rooide ik 17 hectare bollen.” In die tijd kwam hij in contact met René Koops, een van de ontwikkelaars van het bollennet.

.....

‘Voor mij is een bol een knikker, Gerard weet precies hoe de bollen eruit moeten zien dus ik heb graag dat hij erbij is’

.....

“Hij kwam regelmatig kijken hoe het ging, voor zijn werk en ook daarna. Dan kletsten we over wat goed ging, wat nog beter kon, en hij ging daarmee dan weer aan de slag in de verfijning van het net. Die band hebben we nu nog steeds met elkaar, we zijn altijd wel iets aan het uitdokteren. Daarbij gaat het niet om sneller werken, maar om hoe je het resultaat kunt verbe-

teren voor de kweker.” Het bleef voor Martien niet bij die ene keer rooien, het jaar erop rooide hij al 37 hectare voor tulpenkwekers uit de polder.

Intussen was het coöperatieve loonbedrijf in andere handen gekomen. Martien probeerde het rooien van bollen in netten een plek te geven in het loonbedrijf, maar nog altijd kon hij zijn collega's er niet warm voor krijgen. “Mijn baas vond het ook maar niks, dat werk in de tulpen. Op een dag stelde hij voor dat ik voor mezelf zou beginnen en dan al het werk in de tulpen zou meenemen. Daar waren we in vijf minuten uit.” Dus zo begon Martien alsnog zijn eigen loonbedrijf, als specialist in de tulpen. “Wij koppen, beregenen, planten, rooien en spuiten, en dan met name voor kwekers die bollen op de klei hebben staan. Overigens doen we naast tulpen ook andere gewassen: sneeuwkllokjes, irissen en krokussen.” Zijn orderportefeuille beslaat nu zo'n 85 hectare. Bij de uitvoering van zijn werk laat Martien zich ondersteunen door een vast team van ZZP'ers, waaronder zijn zoon Jim (22). “ZZP'ers zijn altijd gemotiveerd en nooit ziek.” Tussen de bollenperiodes door werkt Martien in de ‘industriële reiniging’. “Boorgruis laden en schoonmaakwerkzaamheden voor boortorens. Ook mooi werk.”

TULPEN ROOIEN

Op de dag dat we met Martien meelopen, tijdens een van de eerste zonnige dagen in juli, komt het rooiseizoen net voorzichtig op gang. Het liefst heeft Martien ‘de eerste bollen om 7 uur in de kist’, maar het land heeft nog wat droogtijd nodig, dus vandaag beginnen we wat later. We melden ons om half tien op een perceel net buiten Wieringerwaard om tulpen (Verona's) te rooien voor bloembollenkwekerij Van Kampen uit Julianadorp. Martien is al op tijd gearriveerd met twee trekkers, een nettenrooier, zijn zoons Jim en Daan en Jim's zwager Melle. Een echt familiebedrijf dus. Gerard van

mogelijk inleggen'

Kampen komt het land oprijden met een trekker en een platte kar vol kuubkisten; de eerste van de lading kisten die vandaag gevuld naar huis toe moeten. Daan laadt de kuubkisten van de kar af, Jim zet de trekker startklaar om met rooien te kunnen beginnen, onder aanwijzingen van Martien. Melle staat achterop om het vullen en wisselen van de kisten te begeleiden. Als het net eenmaal is aangepikt en alles startklaar is, nodigt Martien zijn opdrachtgever uit om op de rooier plaats te nemen en mee te rijden. "Voor mij is een bol een knikker, Gerard weet precies hoe de bollen eruit moeten zien, dus ik heb graag dat hij erbij is. Dat doe ik met al mijn opdrachtgevers. Vaak gaat de senior van het bedrijf mee, die heeft daar tijd voor, en dan maken we er een mooi daggie van." Bij planten gaat het precies zo. "Een kweker weet precies hoe dik hij de bollen geplant wil hebben. Hij zegt hoe hij het hebben wil, en dan leg ik ze er zo netjes mogelijk in. Dat is mijn vak."

En een mooi daggie wordt het. Gerard kijkt tevreden toe hoe de bollen in de kuubkisten schuiven. "Verona is een goede groeier, dat zie je ook, ze zien er prima uit. Niet te bruin, precies goed." Hoewel het bedrijf in Julianadorp – op de zandgrond – is gevestigd, kiest Van Kampen er bewust voor om ook bollen op de klei te telen. "Tulpen groeien op deze grond toch beter. En nu de nettenteelt zo uitontwikkeld is, is het ook makkelijker geworden om op de klei te telen. Kijk maar hoe soepel het gaat, een kind kan de was doen."

GEOLIEDE MACHINE

Martien, Melle, Jim en Daan blijken een geolie-de machine. Kisten worden af en aan gereden, Jim houdt de trekker strak in het spoor, Melle vlakt de kisten in alle rust en Jim houdt vanuit zijn hoge positie op de rooimachine alles in de gaten. Na een paar uur is het tijd voor koffie. De bestelbus van Jim blijkt over een aggregaat en een koffiemachine te beschikken. Het bakkie smaakt best, zo in de zon. De kist met koek gaat open en is lekker gevuld. Tijd voor een

kletspraatje en een geintje. "Er moet wel gelachen worden, werken moet leuk zijn, dan kost het weinig energie." De koffie is amper op, of de mannen lopen alweer richting de trekkers. We moeten door.

Ook de lunchpauze duurt bepaald niet eindeloos, ze houden bij Jimmink wel van aanpakken. "Lang zitten is zonde van de tijd. Als het straks wat drukker wordt, heb je daar ook echt geen tijd meer voor." Overigens ligt wat Martien betreft de nadruk niet op de kwantiteit, maar op de kwaliteit. "Snel werken heeft geen zin, het werk moet goed gebeuren. Ik begin liever vroeg en ga wat langer door zodat we kwaliteit kunnen leveren dan dat het allemaal snel gebeurt en de bollen beschadigd bij de kweker aankomen." Met een knipoog naar Gerard: "Dat mag die kweker zelf doen." Hoewel veel vakgenoten klagen over de vertraging die is ontstaan door de aanhoudende kou, vindt Martien dit juist 'een fantastisch seizoen'. "Dit toont maar weer eens aan dat de natuur het allemaal zelf bepaalt. Wij kunnen helemaal niks sturen. Ik hoop voor de mensen uit de polder dat de bollen voor de kermis in de schuur zijn, anders

moet de kermis maar een paar weken opgeschoven worden", lacht hij.

SPAREN

Vandaag zijn we redelijk op tijd klaar, maar als het wat drukker wordt, rijden de trekkers van Jimmink nog tot 23.00 uur op het land. "Dan komt mijn vrouw Nettie wat eten bij ons brengen. Iets met pasta of rijst. Even eten in de berm en dan gaan we weer door." Als hij dan 's avonds thuis komt rolt hij na een frisse douche direct zijn bed in. Want de volgende ochtend om 7 uur moeten die eerste bollen weer in de kist rollen 's Nachts droomt hij nog wel eens van die nieuwe schuur die hij ooit hoopt te bouwen onderaan de Westfriese dijk in Kolhorn "Die ouwe troep moet nodig weg, maar het is nog een heel gedoe met vergunningen. En het kost ook wat natuurlijk. We zijn aan het sparen." Het lijkt niks af te doen aan het plezier dat Martien en zijn jongens hebben in hun werk. We nemen afscheid en voordat ik het land ben afgereden, is de trekker alweer halverwege het bed. Ik hoor nog een lach over het land rollen. Werken moet leuk zijn. En zo is het.

Martien Jimmink: 'Snel werken heeft geen zin, het werk moet goed gebeuren'